

pa se je muc spretno umaknil, pobral meso ter zbežal z njim na polje, kjer je izginil v razoru.

Dva dni ni bilo potem muca na spregled. Tretji dan se je potuhneno priplazil zopet za kozelc in mrmral natihem, da bi bilo dobro, ko bi sosed zopet vrgel za njim m-mau mesa. Gospodar mu pa pokaže palico in Čefidelj ga zmerja: »Hov-hov-hov! Sam sem znosil meso domov!« — Maček pa ugovarja, da je znosil samo m-mau.

»Viš ga, sedaj še laže!« se jezi gospodar, pograbi oklešček in ga zažene za tatinskim mačkom: »Na, sedaj poberi še to in odnesi, da ti ne bo prem-mau!« — Muc okleščka ni hotel pobrati, prazen je zbežal na polje, pes pa za njim.

»Čefidelj, stoj!« veli gospodar. »Ti nisi nič boljši kot muc, zakaj oba sta kradla. Razlika med vama je le ta, da si ti zatajil mučovo prijateljstvo, dočim je ostal muc takšen kot prej — moj nezanesljivi družinar. Na katerega izmed vaju naj se še zanesem?«

Čefidelj je povetil glavo in rep. Odtlej pa vselej ves razdražen laja, ko čuje, da se oglasi tatinski in potuhnjeni muc s svojim »m-mau!«

Sneženi mož.

Mrzle roke, rdeča lica,
a na ustnih vrisk in smeh!
Smo postavili možica,
mrtev zdaj leži na tleh.

Rame so se raztopile,
ni trebuha, ni več rok.
Kaj so v zemljo se zarile,
da možic več nima nog?

Solnce nam z neba nagaja,
veter piha na vso moč ...
Mož se pod rokami taja,
ust več nima, nos je proč.

Vidi se, da nas ne mara,
pa je šel na drugi svet!
Z njim odšla je zima stara
in pomlad prihaja spet!

Janko Samec.